

Varför Jesus inte kan vara Guds son

När vi betraktar den storslagna och komplexa frågan om varför Jesus enligt islam inte kan vara Guds son, möter vi en utmaning som sträcker sig bortom teologin—den belyser djupare existentiella frågor som handlar om vår plats i världen, vår relation till det gudomliga, och vår strävan att förstå det ofattbara. Det är en fråga som uppmanar oss att reflektera över hur vi närmar oss det okända och oändliga i en värld där det mänskliga sinnet söker struktur, mening och sammanhang.

I den islamiska traditionen är *tawhid*, tron på Guds absoluta enhet, en oföränderlig grundsats. Gud är en, fullkomlig och odelbar. Han är inte bunden till någon form av mänskliga relationer eller egenskaper—Han är bortom tid och rum, evig och oberoende. Detta uttrycks kraftfullt i Koranen, särskilt i sura *Al-Ikhlās*:

"Säg: 'Han är Gud, den Ende, Gud, den Evige och den av Alla behövde, som varken fött eller blivit född, och ingen är Hans like.'"

Varför är då tanken om en gudomlig son, som spelar en så central roll i kristendomen, oförenlig med islamisk tro? Vid första anblick kan det verka som en subtil teologisk skillnad, men det handlar om mycket mer än så. Det berör själva kärnan i hur Gud uppfattas och förstås i olika traditioner.

Varför Jesus inte kan vara Guds son

Islam utmanar tanken att Gud kan delas upp i mänskliga relationer som far och son, eller att det gudomliga kan manifesteras sig i mänsklig form. Gud är unik, transcendent och bortom allt som är skapad.

En parallell kan här dras till August Strindbergs reflektioner i *En dåres försvarstal*, där han skriver om sin kamp med existentiella frågor:

”Jag har genomgått alla dessa stadier, från den yttersta nihilism till den yttersta tro, men överallt fann jag intigheten.”

Precis som Strindberg försöker förstå sin egen plats i universum genom olika filosofiska och andliga stadier, söker vi människor ofta förstå Gud genom de begrepp som ligger närmast till hands—som familjeband och relationer. Men i islam påminns vi om att Gud är något helt annat, bortom de kategorier vi använder för att förstå oss själva och vår värld. Att kalla Jesus ”Guds son” skulle, enligt denna logik, innebära att vi reducerar Gud till något vi kan greppa och relatera till på ett mänskligt plan. Men Gud, som definieras genom sin fullkomliga enhet, kan inte förstås eller delas på detta sätt.

Karin Boye ger oss en annan slags reflektion över det ofattbara i sin dikt *Om detta livet är det enda*, där hon skriver:

”O dessa korta timmar... En timme - vad en timme kan bli mycket! De djupa källorna, där ingen än har druckit, ljusvidderna, som ingen än har lodat, de vänta bakom våra öden.”

Boye antyder att det finns något bortom vår direkta upplevelse och förståelse—något djupt och gåtfullt som vi bara kan ana. Islam uttrycker en liknande tanke: Gud är oändlig, och våra begränsade sinnen kan inte helt omfatta hans väsen. Att tillskriva Gud en son skulle, enligt islamisk tro, vara att begränsa den oändliga till det ändliga, att förminska det gudomliga till något begripligt och hanterbart.

Frågan om varför Jesus inte kan vara Guds son i islam handlar alltså inte om en nedvärdering av Jesus—i själva verket betraktas han som en av de största profeterna inom islam. Men att göra honom till en del av Guds väsen skulle vara att bryta mot det fundamentala konceptet *tawhid*, tron på Guds odelbara enhet. Jesus är i islam en människa, ett gudomligt

sändebud med ett viktigt uppdrag, men han delar inte i Guds essens.

I en värld där vi ständigt söker kontrollera och förstå allt genom vetenskap och filosofi, möter vi i islam en utmaning: att acceptera att det finns gränser för vad vi kan förstå. Detta är kanske den största lärdomen från islamisk teologi. Gud är inte bara oändlig, han är också bortom alla våra mänskliga kategorier. Som människor kämpar vi ständigt med vår begränsning, och vår längtan efter att greppa det oändliga kan ibland leda oss till förenklade bilder av Gud. Men islam påminner oss om att detta sökande i sig är en del av vår mänskliga resa, och att vi aldrig fullt ut kan förstå det gudomliga.

Strindberg själv, trots sin djupa kamp med tro och tvivel, uttryckte en liknande längtan i sina verk. I *Inferno* skriver han:

”Jag står inför en sfärisk avgrund, obegriplig och oförklarlig... Det enda jag förstår är att allt är outgrundligt.”

Denna insikt, att vissa saker är bortom vårt förstånd, delar islam med den existentiella kampen som många av oss, inklusive Strindberg, genomgår. Det är kanske just detta som är den största lärdomen: att vi genom vår mänsklighet når förståelsen att vissa mysterier förblir just det—mysterier. I detta ljus kan vi betrakta Jesus inte som en son till Gud, utan som en mänsklig ledstjärna, en profet som pekar mot det bortomliggande.

Slutligen, vad innebär detta för oss i vårt sökande efter mening? Om vi accepterar att vi aldrig helt kan förstå det gudomliga, kanske vi också kan lära oss att acceptera vår egen begränsning, att det är genom vår mänskliga litenhet som vi når insikt om vår plats i universum. Jesus i islam visar oss att storhet inte ligger i att vara gudomlig, utan i att vara människa som tjänar Gud. Det är här vi finner vårt sanna syfte—inte i att sträva efter att förstå allt, utan i att vara en del av något större än oss själva.

Så när vi ställer frågan om varför Jesus inte kan vara Guds son, ställs vi också inför en djupare fråga: Hur förstår vi vår egen plats i en värld som är större än vad vi någonsin kan greppa? Det är en fråga som tvingar oss att konfrontera både vår längtan efter förståelse och vår ödmjukhet inför det okända. I slutändan kan vi finna att det är genom att acceptera dessa gränser som vi verkligen börjar förstå vad det innebär att vara människa.